

(P)İC
GÜVEYSİ
FANZİN İŞİ OLAN İŞSİZLER

#2

#2

MERHABA!

İnsan neyi sever? İnsan, ne için yaşar ne için ölür? Aslalarımız, keşkelerimiz ile harmanlanırken hayatımızın mutluluk ve mutsuzluk dehlizlerinde, **biz ancak ve ancak** eşit kollu olmayan teraziler konumundayız. Bu kaybediş hali hayatımızın her yanına sirayet ederken, var olanlara Tanrılık, var olmasını istediklerimize de kulluk etmeyi görev bilir bir halde yaşıyoruz.

Bizler **kendisinden çok şey beklenen** ama hiçbir şey veremeyen bir kuşağın temsilcileriyiz. Bizden öncekiler çağ açıp, çağ kapamışlar. Reformlar, rönesanslar yaşamış, aydınlanma çağı ile dünya tarihinin akışına yön vermişler. Bizler **olamamışlığımızın sanrılarıyla çok farklı bir havaya bürünmüş** bir durumdayız. Bizler çağımızın vebalıları, feodal ilişkilerin, örfi adetlerin düşmanı olan **ayrıkşılardan**. Felsefi akımları **çaresiz bırakanlarız**. Büyük lügatlarda **tarifi olmayanlarız**. Bizler karanlığın evladı, bilinmezliğin, **hesapsızlığın ve yalnızlığın fahişeleriyiz**. Bizler **H(P)ic'leriz**. Bizler aidiyeti ruhu kadar olanlar, tek nasırlı yerleri kalpleri olanlarız. **Bizler**, her birimiz birer **intihar mektubuyuz**. Bizler, kendine ait soyluluğumuzla maddenin

biçim değiştirmek için yükselmesinin değil, alçalmasının hatta yerçekimi kanununa göre düşmesinin gerektiğini savunanlarız. Bizler bütün düzenler için **tehlikeli** olanlarız. Sistemin birer parçası olma çabaları da, iç güveysi halinden öteye gitmeyenleriz. Annelerinin **vefasız aşklarıyız**.

Herkesin aksine hayatları roman olmayanlarız. Bizler hayatın karşısında **öyküleri olanlarız**. Söyleyecekleri olanlarız. Bizler **göte göt diyenleriz**. Popo deyince şeklinin değişmediğini bilenleriz. Bizler çağımızın **öksüzleriyiz**. Ne iş yaparsak yapalım, sosyal statümüz ne olursa olsun, maddi durumlarımız fark etmeksizin **mutsuzluğun uzatmalı sevgilisiyiz**. Yalnızlıklarımız güruhlar içinde kendi halimizde intihara meyilli sofistike sorgularda yaşayan piçlerin yalnızlığıdır.

Dünyamıza **hoş geldiniz!** Çok tanrılı **PİÇ GÜVEYSİ ŞEHRİNİN** altın anahtarı bu metindedir. Yeni akrabalık düzenleri geliyor ve bizden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

İÇERİDE KİMLER VAR?

02-03

ASİLÇİNGENE // HÜZZAM TAKSİMİ
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

04-05

BEN VE KENDİM // DEPRESİF YAZILAR BÖLGESİ
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

06

PETROMYZONTIFORMES // BOŞLUK
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

07

CENNETE BİLET // KARANTİNADAKİ NOTLAR
Şiir, düz yazı, deneme, kısa hikaye

08

TOMBUL İSTAKOZ // NASIL DELİRDİM?
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

09-11

KUTSALVODKA // GERÇEK HİKAYELER
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

12-13

BOK7BAŞI // KAHVERENGİ HİKAYELER
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

14-15

MERZİFON DÜKÜ // SELAM DÜNYALI, BEN SELİM CİNASKI
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

16-17

OĞUZ YALMAN // KONTRPİYE
Şiir, düz yazı, deneme, kısa hikaye

18

SONER LUCAS // LUCAS KAFASI
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

Bizimle beraber yazmak isterseniz, "merhaba@picguveysi.com" adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Fanzin içerisinde yayınlanan eser/yapıtların mali ve manevi hakları yazara ait olup, Fikri Mülkiyet Hakları ile korunmaktadır. Yazarın bilgisi olmadan kopyalanan her eser/yapıt için ilgili mahkemelere başvurulacaktır.

ASİLÇİNGENE // HÜZZAM TAKSİMİ

KAPİTAL

-Alo?

+Alo, Mustafa Abi?

-Buyurun?

+Erdoğan ben abi.

-Pardon tanıyamadım?

+Abi dün gece biz senin arabayı çaldık da, şey için rahatsız ett...

-Layynn? Sen miydin lan o? Getir lan benim arabamı orospu çocuğu senin var ya ananı si...

+Abi bi' dur naaptın yaa, saydırmaya başladın, az bi' dur güzel abim.

-Ne? Ne istiyorsun?

+Şimdi dün akşam biz arabayı mahalleye getirdik. Tam parçalayıp Atatürk Oto Sanayi'ye gönderecektik...

-E?

+İşte tam o sırada bizim Apo'nun nişanlısı gördü arabayı, ahaa tam sevdiğim model, dedi yapıştı Apo'nun yakasına, illa bu araba bizim gelin arabamız olsun. Olsun da olsun, olsun da olsun...

+Oğlum sen laftan anlamıyor musun, getirin bak arabayı, başınız belaya girecek bak. Bak oğlum 1 saat içinde bulurum sizi.

-Yav abi bi' dur, sen dinlemiyorsun ama beni yaa.
+Konuş lan!

-Abi şimdi tabi biz senin arabayı kaldırmak için düz kontak filan yaptık ya. E şimdi düğün arabasını düz kontakla çalıştırmak olmaz, garip durur biraz di mi ama abi şimdi.

+Oğlum sen ne diy...

-Sonra dedi işte bizim Apo, ara bakalım, dedi,

arabanın sahibini, dedi.
Anahtarları verebilir mi, dedi.
Veya yedek anahtar filan
varsa oralara bi' yere
bıraksın biz alırız, dedi.

+Sen şimdi beni anahtar
istemek için mi aradın lan?

-He abi?

+Sonra noolcak getircen mi
arabayı geri?

-Yok abi, aynen devam, düğün-
den sonra parçalıycaz. Ön
tampon ve kaput sacı sipariş
zaten, ayıp olur esnafa bizi
bekliyor şimdi.

+Lan bu ne cüret? Sen benimle
dalga mı geçiyorsun orospunun
evladı. Senin var ya... Kodumun
hırsızı, ne biçim insansınız lan
siz!

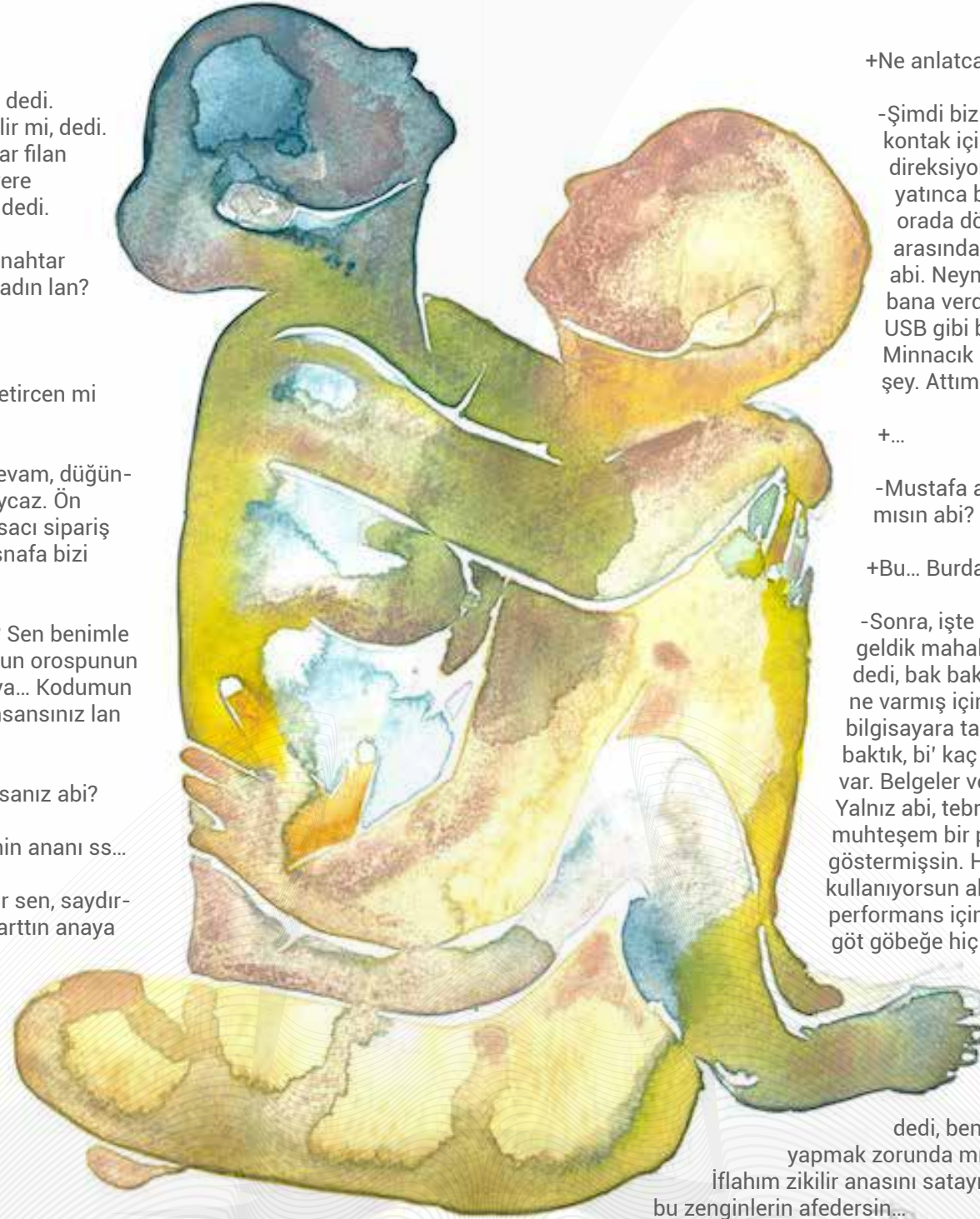
-Nasıl ne biçim insanız abi?

+Konuşma la. Senin ananı ss...

-Az dur abi. Az dur sen, saydır-
manın dozunu abarttın anaya
avrada girmeye
başladın Mustafa
Abi, ayıp etmeye
başladın.

+Noolur lan ayıp
edersem sana.
Beni de mi çala-
caksınız ibnenin
evladı!

-Madem babaya da girdin, dur şimdi ben sana bi' mevzu
daha anlatayım abi.

+Ne anlatcan lan daha?

-Şimdi bizim Apo düz
kontak için
direksiyonun altına
yatınca bi' bakmış
orada döşemenin
arasında bi' şey var
abi. Neymiş la bu, dedi
bana verdi. Baktım,
USB gibi bi' şey bu.
Minnacık kırmızı bi'
şey. Attım cebe tabi.

+...

-Mustafa abi? Orda
mısın abi?

+Bu... Burdayım.

-Sonra, işte neyse, biz
geldik mahalleye. Apo
dedi, bak bakalım la, dedi,
ne varmış içinde, dedi. İşte
bilgisayara taktık bunu
baktık, bi' kaç tane video
var. Belgeler vesaireler...
Yalnız abi, tebrik ediyorum
muhteşem bir performans
göstermişsin. Hap map mı
kullanıyorsun abi o
performans için? O kadar
göt göbeğe hiç normal

durmuyor
da. Hatta
bizim Apo
dedi ki,
lan amina
goyam,

dedi, ben de bu kadar
yapmak zorunda mıyım, dedi.

İflahım zikilir anasını satayım, dedi. Lan
bu zenginlerin afedersin...

+Tamam lan tamam...

-Tabi arabanın camındaki telefon numarasından

ismini bulunca, bakalım, dedik, Facebook'a nasıl bir
adamdır bizim Mustafa Abi. Eee? Baktık, videodaki yenge
ile çoluk çocuk poz verdiğin yenge aynı değil abi?

+Lan tamam kes. Alın araba sizin olsun!

-Ama Mustafa Abi şimdi sen az evvel beni çok üzdün.
Hırsız, dedin, orospu çocuğu, dedin, verdin coşkuyu. Yazık
günah değil mi abi, ona bakarsan hepimiz hırsız ve orospu
çocuğu değil miyiz bu alemde abi. Haksız mıyım abi?

+Değilim lan ben hırsız filan Allah korusun!

-Kaç kişi çalışıyor abi sende? Dur ben söyleyeyim. 24 kişi
çalışıyormuş. Bunların maaşları da Allah için tebrik
ediyorum makul maaşlar. Peki bunların kaçının sigortasını
o maaştan ödüyorsun abi?

+Ço... Çoğunu...

-Yok abi. Kandırmayalım birbirimizi. En az 20 tanesini
asgari ücretten ödüyorsun. Hırsızın önde gideni orospu
çocuğunun dik alasisın Mustafa Abi sen. Ben sadece
araba çalışıyorum, sen hayat çalışıyorsun abi.

+Tamam kardeşim, ne istiyorsun, yeter kapatalım bu
konuyu.

-Şimdi abi, şöyle yapalım biz. Senin olimpiik performansını
kayınpederine kadar kimse bilmesin istiyorsan yarın
Apo'yu göndereyim ben sana müsait bi' vaktinde. Bu
arabanın satışını yapın noterde. Bir de son aldığın Doblo
var abi, onu da halledelim. O da düğün hediyen olsun
mahalleye. Süksen olur fena mı?

+USB noolcak?

-Sen USB'yi merak etme abi. Biz senin kadar orospu
çocuğu değiliz. Edebimizle ya yok eder ya sonsuza kadar
muhafaza ederiz.

+Ta... Tamam.

-Abim... Görüşürüz. İyi bak kendine. Üzülme be abi.

Hırsızlar arasında olur böyle küçük alışverişler. Sağlıcakla
kal abi.

BEN VE KENDİM // DEPRESİF YAZILAR BÖLGESİ (DYB)

ÖLÜ EVİ

Son nefesini veren bir bedenın çıkardığı sesi dinlemiş ve duymuşsundur. O sesi. O tanımını. O anı. O tecrübeyi. O bitişin başlangıç olduğu hikayeyi.

En inanmayan insanın bile omurilik soğanının bir yerinde "Allah çekirtmemiş en azından." teselli cümlesi vardır...

Eve ilk girdiğimde gözlerini gördüm. Yıllardır gördüğüm gözleri, onlarca keşin birleşmiş gözleri gibiydi. Filmlerdeki çok yaşlı vampir gözleri gibiydi. Kırmızı değil ya biliyorsunuz; kıp kırmızı!

Damarları gözlerinden çıkmak istiyordu.

Hıçkırıyordu. Ben onun yıllardır sadece ve sadece aşırı zamanlar içtiği zaman hıçkırdığını duymuştum. Oysa o bugün tüm bedenini zorlayarak hala ağlamaya çalışıyordu. Beyninin tek yapmak istediği ağlamaktı. Ne hareket etmek istiyor, ne konuşmak istiyor, ne de bedeninin ihtiyaçlarını karşılamak istiyordu. Beyni büyük bir saplantı içerisindeydi.

"Allah çekirtmemiş be bro." dedim. Mal gibi suratıma baktı. Normalde "Ne allahı ak!" derdi. Ama bu cümleyi o kadar duymuştu ki ona normal geliyordu. "Hacı bırakma kendini!" dediğimden sonra sesimi tanıyan SİRİ gibi bana sarıldı. Belki kim olduğumu biliyordu belki bilmiyordu ama beyni daha fazla saplantı istediği için bunu bedenine yaptırmıştı. Son göz yaşları ile burnundan hiç bitmeyecek gibi akan sümüklerini enseme, omzuma ve boynuma aktardı. Daha önceden de buna benzer tecrübeler yaşamıştım ama onların sonu daha iyi bitiyordu. Biraz daha ağlamaya çalıştıktan sonra sarılan kollarını bedenimden ayırıp ona bıraktım. Beyni şu an kolları ile olan ilişkisini bitirdiği için ne halleri varsa görsün dedi. Kollar ölü bir bedenın uzvu gibi bedenine paralel düştüler. Nikotin herşeyi çözebilir mantığı ile bir sigara yakıp ona verdim. Ne kadar sigara içti ise o sigaradan sadece 2 dumanı çekti. Arada bir sigarayı ağızından alıp, üzerine bulaşan sümükleri peçete ile silip, aldığım yere geri koyuyordum.

Bu arada insanlar geliyordu. En çok şaşırdığım da buydu zaten: İNSANLAR GELİYORDU. Taziye

için insanlar geliyordu. Sanki biri ölmüş gibi salonda sessizce oturup, kadınlı-erkekli çorapları ile halının motiflerini takip ediyor ve susuyorlardı. Daha fazla dayanamayıp, onu sevgilisinin kollarına bıraktım. Mutfığa gidip kendime bi' duble rakı doldurdum. Bi' sigara yakıp mutfak balkonuna çıktım. İlginçtir ki; mutfak balkonunda partiden sıkılmış insan edası ile muhabbet eden, birbirine kur yapan çiftler gördüm. Tiksinerek içeri girdim. Saygısız orospu çocukları!

Elimde sigaram ve rakım ile yanına oturdum. Rakıdan bir yudum aldıktan sonra ensesine güzel ve sert bir sıyirtma yaptım.

Kafası önce bayağı bir öne gitti. Sonra geri geldiğinde gözlerindeki vampir kırmızılığı saldırganlaşmıştı;

- NE YAPIYORSUN AK! diye bağırdı.

Sessiz kaldım. Sanki az önce bayılma vuruşu yapan ben değil gibi. Ayağa kalkıp elimdeki rakıya vurdu. Rakı yere uçarken, halının motiflerini işleyenden daha iyi kavramış bi' kızın üzerine döküldü. Önce rakıya sonra ona baktım. Kızmıştım. Ayağa kalktım. Birinin artık buna bir son vermesi gerekiyordu.

+ Senin ak lan! Az önce rakımı döktün!
- Ak ben burada ne acılar çekiyorum piç sen gelmiş bana vuruyorsun! Derdin ne lan senin?
+ Senin de ak ölmüşünün de ak! Ak bi hamster öldü diye yaptığınız tribi sikeyim! Arama lan beni bi daha! dedikten sonra kapıya doğru ilerledim.

Sevgilisi tam ayakkabılarını giyerken geldi.

- Yapma Tibet. Bari sen anla!
+ Ya kızım bi' siktirin gidin ak ya! Hadi kediye tamam, hadi köpeğe tamam, hadi balığa da tamam da bu nedir ak? Hamster öldü diye ölü evine çevirmişsiniz lan burayı. Daha 2 hafta olmadı ak hayvanını alalı. Kızım kendinize gelin ondan sonra arayın beni. dedim. Sertçe çekip çıktım kapıyı.

Hızlı ve sinirli bir şekilde Haydar abiye gidip bi' 50'lik rakı içip, kafamı pamuk gibi yaptım. Sonra eve uyudum.

Sikerim hamsterınızı lan biz de besledik bi'sürü götoşlar!

KADINLAR, KADINLARIMIZ

Dert=yararak gibi bir kafa. Yarak gibi bir kafa=alkol. Alkol=yarak gibi bir kafa. Yarak gibi bir kafa=dert. İşte okuduğın gibi gayet basit bir sistem var insanda.

He kadınlar var. Kadınlarımız.

Dertli kadınlarımız. Hüzünlü kadınlarımız. Evleneyim de rahat edeyim deyip, yarak gibi bir kafa yaşayan kadınlarımız. Allah sizin yardımcınız olsun. İşte arasında bazı güzel insanlar çıkıyor, kâh ailesi destekliyor, kâh rest çekerek tek yaşıyor. Uzun bir süre yarak gibi yaşıyor. Özlemler filan oluyor, neyse. Sonunda ben neden sevgili bulamıyorum diyor. Bir sürü "date" ile görüşüyor. Kimine odun, kimine çok tatlı diyor ama hiç biri istediği gibi olmuyor. Kadınlarımız çok dertli. Her ilişkide çıta yükseltiyor. Sonra bir anda çıtaı ilk insana düşürüp mutluyum diyor. Aldatılıyor. Kadınlarımız aldatılıyor! Sonra yine dondurmalar, yine alkoller, yine "what alert"lar bilmem neler. Hacıt n'pıyonuz siz? Hap mı kullanıyoruz? Tiner kafası mı bu? Kadınlarımız, tinerce kadınlarımız. Kadınlarımız kokainman. Kadınlarımızı sevelim. Ama göstermeyelim. Kadınlarımız öyle seviyor. Kafası 1 milyonken seviyor musun diyor. Evet diyorsun Kadir inanır gibi dövüyor, inanmıyor. Çünkü senden önceki bazı ŞERRREFSİZler yalancı olduğu için seni de öyle sanıyor. Veriyor sağlı-sollu tokadı, bir daha soruyor. Seviyor musun beni diyor. Kandırmalı soru. Senin kadar dersin bölümü geçiyorsun. Yoksa canın bitene kadar dayak yersin.

Kadınlarımız şiddeti sevmiyor. Lafla sikmeyi seviyor.

Kadınlarımız böyle, n'palım. Sorsan biz deli ettik onları. Kadınlarımız bir yerde haklı çünkü. Az önceki ŞERRREFSİZler yüzünden. Saf sevgiyi bulunca inanmıyor. Kadınlarımız paranoyak, şey yapma. Mesela kadınlarımız çok şey yaşıyor. İrili, ufaklı, daaaneli olması önemli değil. Bu ülkede bu kadınların çektiği yeter arkadaş! Yeter yani. Bir solcu bu kadar çekmedi. Bir sağcı bu kadar çekmedi. Bir ergen bu kadar çekmedi. İlişkilere hep ön yargısız girmeye çalışıyorlar. Amerikası, İsrail'i bunları kandırıyor. Kâh nasıl bir sevgilisiniz anketi ile, kâh en sevdiği arkadaşını CIA ajanı ile yer değiştirip, kafasını karıştırarak ve kâh istediği light biraya tekila karıştırıp, sarhoş ederek. Hani geyik gibi, hani sizin için 3 günlük tatilde 3 gün boyunca sıçmayan, senden önce kalkıp, makyaj yapıp, yatan kadınları üzdünüz beyler gibi. ÜZDÜK BEYLER! O kadınlara imkân tanımadık. O kadınlar geleceğin anneleri, o kadınlar bir toplumun temeli. Kadınları üzdük beyler! Üzmeyelim artık. Sevelim. Çiçek alalım, götürelim. Ama saksıda.

Baksın, büyüksün, görelim düzenli ilişkide nasıllar...

Neyse kadınları bitiremeyiz. Zor o iş hacılar. Sevelim kadınları. Onların sevgiye, anlayışa, ilgiye, duygularımızı göstermemize, bazen pis bir serberi, bazen mükemmel bir romantik olmamıza, dansı sevmemize, diğer kadınlardan uzak durmamıza (bazen aile bireyleri dahil), arada bir alışverişini karşılamamıza, geç boşalmamıza, kendimizden çok onları düşünmemize, çok büyük ama çok küçük olmayan penisimize, saatlerce süren mükemmel öpüşmemize, baba şefkatimize, çok ender maçoluğumuza, ilk önce onları düşünmemize, özellikle onları anlamamıza(!), devamlı bir tensel temas halinde olmamıza, hep sevdiğimizi söylememize, çok içen alkolik (!) arkadaşlarımızdan uzak durmamıza, eve gelecek olan ailesine hürmette kusur etmememize, temizlik yaparken onlara yardım etmemize hatta onlara küçük temizlikler yaparak sürpriz yapmamıza, bol bol sürpriz yapmamıza, bir şef gibi yemek yapmamıza, kâh sakallı kâh sakalsız olmamıza, tuvaletin kapağını açık bırakmamamıza, köpeği sıçmaya çıkarmamıza, kediyi şımartmamamıza, tabi ki sportif bedenimize, bazen göbeğimize, sabahların hayra yorulmasına (ahahha), kot şort giymelerine, kıskanmamamıza, sormadan cevap vermemize, gözlerinin içine öyle saatlerce bakmamıza... filan ihtiyaçları var.

Mükemmel kadını yaratacağız az kaldı. Gerçi izlediğim bazı filmlerde yarattılar ama sonra kadın bilincini kazanıp, başkasına gitti ama sonra onları yaratan ileri zekalı ama çirkin erkeklere geri döndü. Allah haaaaşaaa ibneler. Şimdi Orhan sevmek çok zormuş diye girdi ben bi durayım. Döneceğim yine. Ama kadınlarımız, kadınlarımızı sevelim. Hep erkek olsaydık ne kötü olurdu bunu düşünün. En yakın erkek arkadaşınla el ele yürüdüğünü düşün. Değil mi? Lütfen kadınları sevelim.

PETROMYZONIFORMES // BOŞLUK

BU

Niyetim bir handa sızana kadar içmekti. O gün eve dönerken hâlâ başıma gelenleri bir film rulosunu kare kare ve tekrar tekrar inceliyordum.

Görünüşe bakılırsa o gün Theodore'un da eve gitmeye, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hali yoktu. İçeri girdiğinde göz göze geldik.

-Sevgili Anton, sanırım hâlihazırda içinizde bir çöp yığını üzerine dökülmesi beklentisiyle, devasa bir yangın çıkarmaya meraklı kıvılcımı heyecanlandıran bugünkü olaya, o minik alevinizi alkolle söndürmeye çalışıyorsunuz. Zira götüm şu an sizden daha ihtişamlı duruyor, dedi.

Haklıydı. Yine de gülümsemeye çalıştım. Başıma gelenlere şahit olmuş, o an ki şaşkınlığımı atmış ama kendisinin de aynı duruma maruz kalmasından endişeleniyordu.

"Neşelenin artık Anton, dünyanın sonu değil ya." Gibi hiçbir boka yaramayacak tesellileri sanki her zaman en etkili ilaçmış ve bu ilaç antik zamandan kalma, içeriği bir büyü'nün bitkilerini barındırıyormuş gibi ve aynı kelimeleri aynı sıra halinde söylemezsen büyü'nün tesiri olmayacaktı gibi dile getiriyordu. Bu gereksiz laf kalabalığı arasında boğuluyor Theodore'un artık kafa sikmemesi için Tanrı ile bütünleşmek adına yoğunlaşıp etrafından soyutlanan rahipler gibi dua ediyordum. Bu ruh halinden sessiz bir kâbustan nefes nefese uyanır gibi yine Theodore'un o kalın tırtıklı sesiyle uyandım:

-Sevgili Anton anlatsanıza lan artık, nasıl oldu da sonunuz burada bu halde bitti.

Aklım yeterince Arap saçını misali dolaşmamış gibi buna bir de her şeye çözümünü olduğunu sanan dallama Theodore ile cebelleşiyordum. Yine de anlattım. Kördüğüm olan bu çıkmazı sıraya dizersem çorap söküyü gibi çözülür umuduyla...

-Bilirsiniz sevgili dostum Theodore, Yaşlı Fyodor ile uzun zamanı kapsayan bir arkadaşlığımız mevcut. Kendisinin bunu taçlandırmak gibi sığır ötesi bir yaklaşımla, eşim Katinka ile beni yemeğe davet etmek istemiş, o gün evden ayrılmayacağımızı, beklediğimiz mektubun her an gelebileceğini kendisine ileterek kibarca reddettim. Ne yazık ki kendisinde, huzurlu sessizliği bozmaya teşebbüs etmek gibi bir alışkanlık olduğundan, bize gelip yemeği kendi yapması hususunda bizi ikna etti. Yine aşırı derece hırboluğuyla her şeyin kendisinin en iyisini bildiğine inancından malzemeleri kendi almış ve yanında da bir kasa dolusu votkayla evimize teşrif etmişti. Yaşlı kurt iyi yemek pişiriyordu ama itiraf etmek gerekirse. Yerinde olan rahatımıza gereksiz katılan mayhoşluğun getirdiği neşe, bir miktar huzursuzluğa yer vermişti. Bu huzursuzluk, hiç öyle boşuna da değildi artık. Yaşlı Fyodor bir kez daha bünyesini uçsuz bucaksız bir çöl gibi görmüş ve kendisini okyanusa çevirmeye niyetlenmişti ve tuvaletimizi mesken edinmişti. Gerçekten de kusmuğu ıslak kum taneleri gibi löp löptü ve sifon tüm varoluş amacı bu löplüğü yok etmekmişçesine davransa da fayda etmiyordu. Sanki o atom parçacıkları hayatımı zindan etmek için bir araya gelmiş bilinçli mikroskobik canlılardı ve yüzümdeki perişanlıkla eğlenmek istiyorlardı. O an nasıl bir buhranın içerisindeysem, adeta tuz parçacıkları kahkahalarla oksijenle kimyasal reaksiyona giriyor ve o kahrolası çamaşır suyuna dönüşüyorlardı. Başım dönmeye başladı. Başlattıkları reaksiyon bir kimyasal tepkimeden öteye geçmiş artık her şey durdurulamaz bir şekilde çökmeye başlatan, üstelik bu çökme, bir evin tuğlalarının teker teker düşmesi gibi ve tam bir çökmeye gitmeyen, onarılmaz hasar bırakarak sürekli yıkımın korkusunda bırakıp, geri kalan hayatında içinde, her an her köşeden çıkıp gafil avlanmayı bekleyen bir yaratığa dönüşeceğinden adım gibi eminim.

-Yeter artık Anton, buna mı üzülüyorsunuz allasen!

-Dostum Theodore, muhteşem, görkemli öngörüsüzlüğünüzle oluşan sikik yargılanızı bir kenara bırakın lütfen. Sizin hayatınızda "bu", "bu" olarak kalırken, benim hayatımda haftalarca, belki de aylarca sürececek bir şanssızlıklar dizisine dönüşüyor. Bu süre zarfından sonra tekrar konuşalım. İyi geceler!

CENNETE BİLET // KARANTİNADAKİ NOTLAR

KAPI

Bağdaş kurmuş bekliyorsun. Nice yolculuklardan geriye kalıyor insan. Nice küflü zamanların artığı gibi. Bağdaş kurmuş, sırtını kapının ahşap göğsüne yaslamışsın. Kapının önüyle arkasının farkı hep bilinmezlikte gizli. Ama önü mutsuz ediyorsa insanı neden oturup da beklesin ki?

Belki kapının arkası Gide'ninki gibi sonsuz bir uzaklığa açılıyordur. Etle kemik arasındaki incecik jelatin doku gibi kapı, çünkü ne içeriye ait ne de dışarıya. Kapının önü mü uyumsuzluğa açılır arkası mı kestirmek güç. Ama önü yeteri kadar yalnız ve açsa arkasına geçmek ne denli yanlış olabilir ki? Kapı, akıl ve mantık arasındaki incecik bir çizgi. Adı, Aşk. Dante'nin söylemiyle; "Akıllı mantığa taşıyan aşk."

Oturmuşsun. Gözlerin kan çanağı. Uykusuzluk bir sahtelik gibi giyindirilmiş üzerine. Nefesin ağır ve lezzetsiz. Kapının önüyle arkası arasındaki fark; önündekini bilirsin ama nedir arkasında gizlenen bilinmez. Peki önü yeterince acıysa arkası daha ne kadar kötü olabilir ki?

Kapı, gönlün en merhametli teri. Aşk gibi kırıcı ve çelimsiz. Ama mücadeleye girişmek de son derece zor ve ıstıraplı. Kapıyı geçmek belki her şeyi değiştirmez ama bir şeyi değiştirir kesinlikle. Artık bilirsin kapının gizlediği şeyi.

Kapının eşiğinde beklersin. Kapının eşiğinde olmak; içeride ya da dışarıda olamamak demektir. Ama ait olunmalı et ve kemik gibi, sarmal. Her yolculuk tek bir adımla başlar.

Bir an, bir yere.
Ve sonra, belki.
Bilinmez.
Muhtemelen, iyi.
Evet iyidir.
Sadece iyi.

TOMBUL ISTAKOZ // NASIL DELİRDİM?

ÇAPKINLIĞIN PAHALI BİR SANAT OLMASI ÜZERİNE DENEMELER

Zamanında pek yakışıklı, oldukça kaslı iki komşum mevcuttu. Minik selamlar, ev partisi planları, kapı önü sohbetleri derken bir gün yakın arkadaşım, komşuluk öldü mü, diyerek kendilerini yemeğe davet etmeye karar verdik. O gün ikimiz de hayattan büyük dersler çıkaracağımızı bilmiyorduk. Güzel bir sofraya kurduk, çocuklar geldi ve kapıdan girdikleri anda beyinsiz de 20 yaşına kadar yaşanabileceğini gördük. Bilim adına küçük, bizim adımıza büyük bir gelişmeydi bu. Nasıl olurdu da 20 yaşında genç iki adam dünyadan habersiz bu yaşı görmüş olabilirdi. Daha da önemlisi bu beyinsizlik hali ya yayılıyordu ya da mıknaş etkisi yaratıp diğer beyinsizleri de çevresine topluyordu.

Bir arkadaş grubunun bu kadar beyinsizden oluşmasının başka bir açıklaması olamazdı. İsviçreli bilim adamları gibi olaya objektif yaklaşmaya çalışırken, bu durumun bulaşıcı olması ihtimaline karşı kendi beyinlerimizi korumak adına, aklımıza gelen ilk dezenfektana başvurmaya karar verdik.

Evet, alkol. Yarayı sterilize edebiliyorsa beyinlerimizi de bu hain virüsten koruyabilirdi. Gittik 1 şişe vodka ve bir sürü de bira aldık. Sohbet edebileceğimiz konu arayışları bizi bir küçük konferansa sürükledi. Hangi konu açılrsa, bir ön anlatı yaparak neden bahsettiğimizi uzun uzadıya deyim yerindeyse aptala (bunun bir erkek ismiyle anlaşılabilir versiyonu da var fakat tercih meselesi) anlatır gibi açıklamak zorunda kaldık. Son düzlüğe yaklaşırken, yani alkollerimiz tükenmeye yüz tutmuşken, bir bahane uydurup arkadaşlarımızın bizi çağırdığını söyleyip kaçtık. En uzun gece kesinlikle 21 Aralık değilmiş. Ve böyle komşuluklar ölmediyse de ölebilir artık. Bizim attığımız bu adım karşı tarafta koşma etkisi yarattığından bir süre görüşülecekse apartmanca görüşülecek deyip her toplaşmaya diğer komşuları da davet ederek kendimizce bir bezdirme politikası uyguladık.

Başarılı bir sosyal deneyin sonunda bilimin ışığında bu olayı da aydınlatmış için alkışı hak ediyoruz. Evet, çapkınlık pahalı bir sanattır ve her çapkının sanat anlayışı farklıdır.

KUTSALVODKA // GERÇEK HİKAYELER

GERÇEK HİKAYELER

"Bana yardım et." dedi, son nefesini veren biri gibi. "Nerdesin?" dedim. "Dolapdere galiba burası." sesi kesildi, paniklemeye başlamıştım, tekrar sordum "Ne oldu, tam nerdesin Zeynep?" dedim. Biraz inilti ile karışık "Camiden gir." dedi. Telefonun düşme sesini duydum, kapanan telefona yine istemsiz bağırdysam da kendimi hemen toparlayıp evden çıktım. Gecenin 3'ünde nereden taksi bulacaktım derken, Bakırköy'ün merkezine doğru koşturuyordum. Şanslı gecemdi herhalde, hemen el ettim ve bir taksiye atlayıp "Dolapdere!" dedim.

Taksi ile giderken birkaç kere daha aradım ama nafile cevap alamıyordum. Dışarıyı izlemeye başladım. Yağmur şehri yıkarken Haliç'in oradan geçiyorduk, İstanbul çok yalnız gözüküyordu. Onu tanıdığım Zeynep de öyleydi. Onu nerede, nasıl bulacaktım, ne olacaktı soruları kafamda dönerken, nefesim kesiliyordu. Onu çok seviyordum, evet belki sevgili olmamıştık ama tuhaf, biraz karanlık hayatlarımızda çok şey paylaşmıştık. İkimizin de o lanet travmalarından sonra kaçabilecek birbirimizi bulmuştuk. Kimseyi ihtiyacımız yoktu, ikimiz yetiyorduk bu hayata karşı. Bazen yalnız uyumak istemediğimizde, bazen sinemada bir film izlemek için, bazen yaptığımız yemeği paylaşmak için, bazen de sevişmek için bir "Alo" derdik birbirimize. Hepsi de çok güzel, çok keyifli olurdu. Birbirimizi de anlardık; o bana gelir ve 1 hafta kaldığı olurdu, anlardım onu hiç ses etmeden, evli iki insan gibi o 1 haftayı geçirir, sonrasında ben gidiyordum derdi. "Ne oldu?" demezdik hiçbirimiz. Belki 1 ay görüşmezdik ama yine buluşunca 1 ay önceki son gittiği gün sanki kapıdan geri dönmüş gibi olurdu.

Dolapdere'ye gelmişti taksi, taksiciye yavaşlamasını söyledim. "Abi buralar pek tekin değil, emin misin

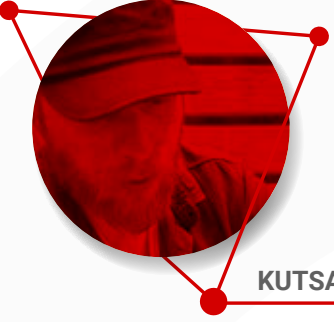
inmeye?" dedi. "Yardıma ihtiyacı var." diyebilirdim. Taksici durumun vehametini anlamış olmalı ki sesini çıkarmadı. "Ne arıyoruz?" dedi. "Cami." dedim. O da benimle bakmaya başladı. Sağ tarafta eski, ufak camiyi gördüm. "Dur!" dedim. Taksici kenara çekti, yolun karşısında, ara sokakta, yağmurdan kaçmak için sinmiş 3-4 adama baktı, "Abi, sen bak ben buralarda turlarım, sonra seni buradan alırım olur mu, taksi bulamazsın. Numaramı yaz." dedi. Haklıydı, o panikle bunu hiç düşünmemiştim. "Çok sağol." dedim, numarasını alıp, telefonuma yazdım ve taksiden inerek camiye doğru hızlıca yürüdüm. Ne aradığımı bile bilmiyordum. Gecenin 3'ünde İstanbul'da olmak istenen son semtte, karanlık bir sokağa doğru yürüyordum.

Caminin yanından geçtim ve sokağa girdim. Taksiden indiğim yerdeki sarı sokak lambası dışında tek bir lamba bile yoktu, yağmur iyice şiddetlenmiş ben sırlıslık olmuştum. Bir ara "Zeynep!" diye bağırasım geldi ama, nafile, dedim içimden. Sokakta eski evlerden ve kapalı dükkanlardan başka bir şey yoktu. Telefonu alıp bir daha aradım Zeynep'i umutsuzca. Sokağın sonunda yağmur seslerinin arasında zil sesini duyuyordum. Karanlığa doğru yürümeye devam ettim. Zil sesi artıkça doğru gittiğimi anladım. Ses yankılanıyordu.

Eski, çerçeveleri, kapısı olmayan, dökük bir apartmanın önüne geldim. Zil sesi içerde yankılanıyordu. Ne yapıyorsun burada, diye içimden geçirdim. Tam apartmana girecekken zil sesi kesildi. Telefonun ışığını açtım ve burnumu yakan o pis koku ile beraber apartmana girdim.

Sayfa 10'dan devam ediniz.

KUTSALVODKA // GERÇEK HİKAYALER

GERÇEK HİKAYALER DEVAM

Sidik kokusu, bok kokusu, hayvan leşi gibi ağır bir koku karşıladı beni. Yavaş adımlarla ilk basamakları çıktım. Dairelerin hiçbirinin kapısı yoktu. Kafamı uzattım içeriye önce, sağdaki ilk odada, yere serilmiş leş bir yatağın üzerinde bir adam gördüm. 20' lerindeydi, zayıf ve baygın bir şekilde yatakta yatıyordu, ışığı üzerine tutmamla kolundaki şırıngayı görmem bir oldu. Panikledim, yardım etmek için ona doğru ilerlerken, odanın köşesinde çömelmiş, yerde, dizleri karnında, kafasındaki kapşonuyla bitkin halde duran diğer kişiyi görmemiştim. Kız, bana kısık ama gırtlaktan gelen bir sesle "Öldü o, bırak." dedi. Sesi duyunca irkildim ama kendimi hemen toparlayarak, çocuğa yöneldim tekrardan, kız, kafasını dizlerinden kaldırıp, mavi ama solmuş gözleriyle bana baktı. Daha önce böyle ölmüş gözler görmemiştim. Durdum, geri geri odadan çıkarken, kız başını tekrar dizlerine koydu. Diğer odaya baktım, benzer bir manzara vardı. Başka bir odada ise ortada yanan bir varil ve yerlerde yatan insanlar vardı.

Burası, filmlerde gördüğüm keş evlerinden biriydi. İstanbul' da böyle bir evin olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Her odaya girdiğimde gördüğüm yaşayan ölüler, canımı yarmaya başlamıştı. Buraya neden geldiğime odaklandım, artık iyice korkmaya başlamıştım. Bütün katı gezdikten sonra bir üst kata çıktım. Benzer manzaralar vardı. Sızmış insanlar, uyuşturucu krizine girenler, pisliğin içinde seks yapanlar, ağlayanlar, adeta cehennem gibiydi etraf; yeryüzünde cehennem olsa bu olurdu, dedim. Artık koşmaya başladım. Katları hızlıca dolaşım, insanların yüzlerine tek tek baktım, o an bu yüzleri bir daha asla unutamayacağım hiç aklıma gelmemişti. Bir üst kata çıkarken merdivende iki adam ile karşılaştım. Sağlıklı duruyorlardı ama hiç tekin olmadıkları yüzlerinden ve bana bakışlarından belliydi. Sanki silahım varmış gibi elim belime uzattım, gözlerimi onlardan almadan. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, belli etmemek için oldukça kastım kendimi, adamlar bana baka baka yanımdan geçip gittiler. Onlar benden uzaklaşınca hızlandım, tekrar odalara baktım. Islak ve pis bir yatağın üzerinde baygın Zeynep' i gördüm. Yanında da ekranı ezilerek kırılmış cep telefonunu.

Hemen yanına gittim, sarsmaya başladım, onun ismini söylerken biraz gözlerimin dolduğunu hissettim, kulağımı göğsüne koydum kalbi atıyordu, o gece mutluluğa benzer bir duyguyu hissettiğim tek andı. Elimi yüzüne götürdüm, buz kesmişti. Odada yankılanan yağmur sesinin altında onun surati, attığım tokat sesiyle yankılandı. Tek gözünü açtı bana baktı, insanlar tek gözüyle de ağlayabiliyormuş onu gördüm.

Üstünü başını kontrol ettim; o açılan tek gözünü kaparken, ben onu çoktan kucaklamıştım. Hızlıca geldiğim yolu geri gittim. Apartmandan çıkıp yağmurun altında, o karanlık sokakta kucağımda Zeynep' le koşmaya başladım. Yağmur, Zeynep' in yüzüne vururken ben sokağı sarıya boyayan lambaya doğru koşuyordum. Ana caddeye yaklaştım, taksiciyi aramam gerekiyordu ama onu yere bırakmaya gönlüm el vermemişti. Taksicinin beni bıraktığı yere geldim. Sokağın karşısındaki adamlar hala duruyorlardı ve binada karşılaştığım o iki adam yanlarındaydı. Biri bana baktı ve o iki adama beni işaret edip gösterdi. Adamlar arkasını döndü, öfkeli ve harekete geçmeye hazır bir şekilde diğerlerine bir şeyler söylediler. Hepsine bana dönmüştü, ne telefona uzanacak vaktim ne de saklanacak bir yer vardı.

Hayatım boyunca hiç o kadar çaresiz hissetmemiştim; elimi

yalandan tekrar belime atsam geldi ama karşıdakilerin boş olmadığına adım gibi emindim. Zeynep' e baktım. Gözünü açtı, "Sağ ol." dedi. Çaresizce gülümsedim, adamlara baktım yolun ortasına kadar gelmişlerdi. Onlarla arama bir anda taksici girdi. "Hemen atla abi!" dedi. Şoku üzerimden atıp, Zeynep ile kendimi arka koltuğa attım, kapıyı bile kapatmadan, taksici hareket etti. Taksim' e doğru yöneldi. Kapıyı az ilerde kapadım. "Eyvallah." dedim.

Kalbimin hızlı attığını ve konuşmadığımı hatırlıyorum. Çok yorgun ve bitik hissettim. Taksici, "Hastaneye mi?" dedi. Duraksadım, ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum Zeynep' in, ya uyuşturucu kullandıysa, dedim kendi kendime. "Başı belaya girer? Ya komaya girerse?", ne yapacağımı bilmiyordum. Taksici tekrar sordu, "Abi hastaneye mi?" dedi. "Evet." dedim.

"Hayır!" dedi Zeynep. "Sana." dedi. Zeynep' e güvenmem gerekiyor diye düşündüm, istemsizce "Bakırköy." dedim. Taksici de Zeynep' i duymuştu. "Peki." dedi.

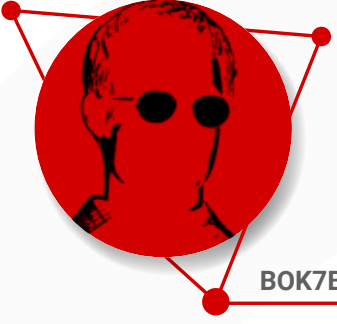
Saçlarının okşanmasını severdi. Yol boyunca bunu yaptım, arada minik gülümsedi. Biraz rahatlamıştım, eve geldik.

Kahraman gözüyle baktığım taksici onu taşımama yardım etti, kapıdan içeri soktuk, koltuğa yatırdım Zeynep' i. Taksiciye defalarca teşekkür ettim. Cebimden 200 tl çıkarıp ona verdim. Taksici, çok bu diye düşündü ama benim kararlılığımı görünce "Eyvallah, geçmiş olsun." diyerek çıktı.

Zeynep terlemekten bile nefret ederdi, şu an üzerindeki kokuyu alsa halini görse, kendinden bile tiksindirirdi. Banyoya gidip küveti doldurdum, tekrar salona geçerek, üstündekileri tamamen çıkartıp onu küvete soktum. Bi' yandan onu temizlerken bir yandan onu izledim. Saçlarına dokundum. Gözlerini belli belirsiz açtı, bana baktı, "Seni seviyorum." dedi, ilk defa.

"Ben de..." diyemeden, kapadı gözlerini. Pijamalarını ona giydirip, yatağa yatırdım, "Üşüyorum." dedi. Sarıldım sıkı sıkı. "Ben de seni seviyorum." dedim, o göğsüme sokulurken, gülümsediğini hissettim. Kapadım gözlerimi. Ne o bana, ne ben ona "Ne oldu?" diye sormadık.

Hande

BÖLÜM 1: DUTLUKTA DÜŞENİ YEMEK KANUNDUR!!!*

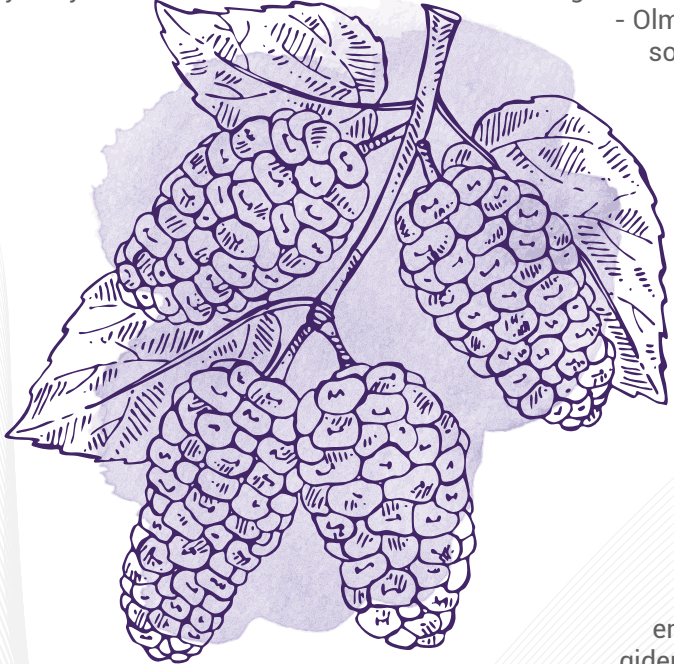
Genç kadın dut ağaçlarının gölgesinde oturuyordu. Gözleri uzaklara dalmış; düşünceler, anılar, hayaller birbirine karışmıştı. Kuş cıvıltıları ise sanki gözünde canlanan sahnelerin fon müziği kıvamındaydı. Biraz sonra yanına yaşlı bir amca yaklaştı.

- Kızım n'apıyorsun burada?
- Hiç, amca öyle dalmışım.
- Ah gençlik işte evladım, neler neler geliyordur aklına. Biz yaşlandık artık ama bu gözler neler gördü, neler. Her şey çok değişti. Misal buralar eskiden dutluktu.
- Amca, hala dutluk buralar.
- Öyle deme, nerde o eski dutluklar.
- Eskiden nasıldı ki?
- Daha bi' dutluktu, dut yemeye doya-mazdık.
- Amca senin klişen gelmiş sanırım.
- Erşen mi gelmiş? Mahmut'un oğlu muydu o?
- Yok amca, klişe diyorum.
- Çıkaramadım kızım, bizim mahalleden mi?
- Boşver amca, hadi sen çok ayakta kalma, yorulma.
- Bana moruk mu diyorsun evladım?
- Yok amca estağfurullah.
- Yok yok gençlik bozulmuş, dil olmuş pabuç. Yakışmadı kızım sana. O Erşen' i de görürsen söyle gözüme gözükmesin.

Genç kadın, amcanın arkasından nasıl bir tepki vereceğini bulamadı. Amca harbiden numunelik vakaydı. Muhtemelen birçok yakını kaybetmiş, akli dengesinde bozulmalar olmuştu. Aslında, meslek icabı amcayı incelemek lazımdı ama genç kadının hiç isteği yoktu. Bir müddet sonra siyah bir araba durdu. İçinden siyah takım elbiseli, Ray-Ban gözlüklü 2 adam çıktı ve genç kadına doğru yürümeye başladılar. Genç kadın içinden, "Acaba bunlar lanet olası fedaraller mi?" diye sorguladı. Sonra kendi kendine, "Burası Amerika değil ki; fedarellerin ne işi var? Yok yok, bunlar kimdi peki, Ajan Simit olabilir miydi? Benziyordu

hafiften". Adamlar genç kadına doğru yürüyorlardı.

- Ajan Simit değil, Smith olması gerekiyor.
- Düşüncelerimden yazım şeklini nasıl çıkarabildiniz ki?
- Biz bunun için yetiştirildik. Misal şu an gazınız var ama osurmaya utanıyorsunuz.
- Nasıl yani?
- Salın gitsin Sena Hanım.
- Adımı nerden biliyorsunuz? (Gerçekten gazı vardı ve şaşkınlıktan dolayı salmak durumunda kaldı. Cıvardaki cıvıldaayan 2 kuş bir daha cıvıldaamadı. 10 kere üst üste aynı olay yaşansa bölge afet bölgesi ilan edilebilirdi.).
- Öncelikle kahvaltıda ne yediniz? Bu koku nedir? Sizin gibi güzel bayanların osuruğu parfüm kokusu gibi olur diye düşünürdük.
- Olmadığını gördünüz ve ben hala soruma cevap alamadım.
- Bir süredir sizi izliyoruz Sena Hanım. Okulunuzda çok başarılıydınız. Psikiyatri alanında birkaç yıl içinde en başarılı doktorlardan biri olacağınızı öngörüyoruz. Bizimle çalışmanızı istiyoruz.
- Siz kimsiniz?
- Biz tüm insanlığı yönetenleriz. Onlara ne yemesini, ne giymesini, nasıl yaşaması gerektiğini söyleyenleriz.
- Nasıl yani?
- Misal, dün size bir kırmızı ayakkabı aldırıldık, yarın sevgililerinizden biriyle buluşmaya giderken onu giymeyi planlıyorsunuz. Bu akşam da kumpir yemeyi planlıyorsunuz.
- Nasıl yani? Kaç tane sevgilim var?
- Dört. Gözünüz doysun, demek istiyoruz aynı zamanda.
- Beni niye takip ediyorsunuz ve akşama kumpir yemeyi düşündüğümü nereden bilebilirsiniz?
- Canınızın kumpir istemesini biz sağladık. Ayrıca başta söylemiştim, bir süredir sizi takip ediyoruz, diye. Algımanızda bir sıkıntı var sanırım. Biraz daha konsantre dinleyin lütfen.
- Hayır, bu akşam kuru fasulye pilav yiyeceğim. Siz de yanılmış olacaksınız.

- Bu akşam kumpirden başka bir şey yeme şansınız yok. Ayrıca biraz insan olun, demin ki kokudan sonra kuru fasulye pilav sonrasını hayal bile edemiyoruz. Çevredeki canlılara acıyın.
- Terbiyesizler.
- Neyse konuyu dağıtmayalım. Kazananlarla aynı tarafta olmak istemez misiniz?
- Benden ne istiyorsunuz?
- Bizim için çalışmanızı istiyoruz.
- Ne vaad ediyorsunuz?
- Ne istersen?

Genç kadının gözleri parladı bir anda. Ezelden beri her istediğini elde etmek isteyen bir yapısı vardı. Bencillikle yoğrulmuştu ruhu. Başka hiçbir şey umrunda değildi. Aslında ona yaptıracağı şeylerden başkalarının göreceğini zarar da umrunda değildi. O, istediğini söyleyecek ve o olacaktı.

- Düşünmek istiyorum.
- Düşünmenize gerek yok. Siz zaten şu an karar verdiniz. Benim adım Murteza, şu kartı alın ve yarın saat 14:00' te beni arayın.

Genç kadın içinden, "Bu kadar karizma yapmışlar, ajan havasında geziyorlar. Dünyayı yönetiyoruz, diyorlar. Daha karizma bir isim olamaz mıydı? Bu ne ya, hikayeye bak çay demle." diye geçirdi.

- İsimlere takılmayın Sena Hanım. Sizin isminiz çok mu karizmatik sanki. Sena çok fena.
- Oha diyorum ya, bunu düşündüğümü nereden bildiniz? Ayrıca "Sena çok fena." denmesinden nefret ederim.
- Onu da biliyoruz merak etmeyin.
- Bilmediğiniz de bir şey olsun.
- İş yerinizdeki Bengi Hanım' a karşı cinsel istek duyuyorsunuz.
- Tamam, durun. Okuyucular buna hazır olmayabilir. Biraz da mahremim olsun. Tamam, anladık. Her boku biliyorsunuz. Yarın sizi arayacağım. Mürteza gitmeden yere düşen bir dutu eline aldı ve Sena' ya dönerek;

- Unutmayın, dutlukta düşeni yemek kanundur!

Sena şaşkınlık içinde adamların gidişini izledi. Elindeki

karta baktı ve olanlara anlam vermeye çalıştı. Akşam düşüncelere dalmış bir şekilde kumpirini yedi. Yatmadan önce kırmızı ayakkabılarını hazırladı ve uykuya dalmaya çalıştı. Acaba göreceği rüyaları da izleyebiliyorlar mıydı?

Rüyasında ise bir adam gördü. Adamın karşısında sevgilisi vardı. Sevdığı adamın yanağını okşarken bir anda adam buz kesti. O şefkatli bakışlar, neden, dercesine sorgulayan bakışlara bıraktı yerini. Kız diğer elindeki bıçağı adama saplamıştı. Gülümseyerek yanağından öptü ve uzaklaştı. Tam o sırada kız kafasından tek kurşunla vuruldu adamın gözü önünde. Adam ne hissedeceğini bilemez şekilde ölmeyi bekliyordu!

*Bu hikaye bir spin-off hikayedir. Başka bir hikayedeki yan karakterin hikayesidir. Ana hikaye başka bir platformda devam etmektedir.

MERZİFON DÜKÜ // SELAM DÜNYALI, BEN SELİM CİNASKİ

MUHTELİF ÖZGÜRLÜK

Ufak adımlarla, çok fazla istifimi bozmadan parke taşı bir sokaktan caddeye doğru ilerliyordum. Güneş gözlüğüm, ağzımın kenarında söndürmediğim sigaram, elimde sıcağından sidik gibi olmuş biramla tam Amerikan serserisi gibi olmuştum. Semte vardığımda, akşam karanlığı çökmüş nemli yapış yapış bir hava semti esir almıştı. Annemin ölmüş olmasına ve üzerime çöken yetimlik duygusuna çabuk alışmıştım. Sürekli takıldığım mekana doğru ilerlerken birkaç eski arkadaşla karşılaşmış selamlaştık. Hepsisi güzel insanlardı ama alkoliklerdi. Ben de sürekli içiyordum ama beni onlardan ayıran şey ben sosyalleşmek için içiyordum, onlarsa sosyal oldukları için içiyorlardı. Son biramı içmiştim ve alkolik arkadaşlarla karşılaşmak; içmek isteyen bir adam için bulunmaz bir nimetti. Artık mekana varana kadar yetecek içkim vardı. Sokak aralarından geçerek fazla kalabalığa girmeden bizim mekana vardım. İçeri doğru süzıldüm, birkaç masada müşteriler vardı. Direkt bara doğru yanaştım. Timur beni görür görmez her zamanki gibi kallavi bir duble cin hazırladı. Bir kadeh, bir kadeh daha, sonra kaç olduğunu bilmediğim kadehler ardı sıra gelmeye devam etti. Onlar geldikçe ben de içtim.

Her şeyi unutacak kadar sarhoş olmak istiyordum. Aslında sarhoşluk çok güzel bir mertebe. İnsanın kendini bilme halinde, hesaplı kitaplı yönlendirilebilir bir bilinç var. Sarhoşlukta ise bu yönlendirilebilir (ki bana göre kirli) bilinç hali ortadan kalkar saf tertemiz bir bilinç ortaya çıkar. İşte tam o bilince eriştiğimi hissettiğim anlardı. Hesabı istedim. Ödeyeceğimden değil, ay sonunda ödediğimde ne kadar hesaptan geçirilmiş, bilmek için hesabı istedim. Timur' la selamlaştım mekandan çıktım. Bu arada çıkarken gözüm duvardaki saate takıldı. Yaklaşık altı saattir hiç kıpırdamadan, kimseyle konuşmadan, bir barda oturarak vakit geçirmiştim. Bugüne kadar olan bütün rekorlarımı altüst etmiştim. Gece saat iki buçukta mekandan çıktığımda. Ceketimin cebinden sigaramı çıkarıp bir sigara yaktım. Birkaç tur atıp biraz ayılıp eve doğru kaçardım, diye düşündüm. Bu saatte en güzel hava alınacak yer Moda Sahil, diye karar verdim. Gerçi bilen bilir, hafta sonu Moda Sahil' i civar semtlerden gelenlerin istilasına uğruyor, diye aklımdan geçti. Fakat dünyanın hiçbir yerinde Çarşamba günü hafta sonu değil (en azından benim bildiğim yerlerinde), diye kararımı kendi kendime

onayladım. Neden bilmiyorum ama karar verdikten sonra adımlarım daha bir hızlandı. İşte orada anladım ki bir hedefi olan insan, hedefsiz bir insana göre çok daha hızlı yol alıyor. Şaka şaka saçmalamayın, sadece sarhoştum ve tek düşüncem bir an önce sahile varıp çimlere uzanmaktı. On dakika, belki daha fazla yürüyerek sahile vardım. Fazla kalabalık değildi. İnsanların az olduğu تنها bir köşe buldum, boylu boyunca uzandım. Bana göre sıcak havaların en büyük artısı, gecesinde esen ılık rüzgardır ki o gece şansına fazlasıyla vardı. Gözlerime bir ağırlığın çökmesi uzun sürmedi. Ne kadar uyudum ya da gerçekten uyudum mu, bilmiyorum ama bir çığlık sesiyle uyandım. Etrafıma bakındım kimse yoktu. Sadece kayalıklarda oturan bir adamın dışında kimseyi göremedim. Çığlığın da devamı olmayınca kabus gördüm fikrine kendimi inandırıcaktım ki kayalıklardaki adamın da etrafta birilerini arıyor gibi sağa sola bakındığını fark ettim. Sarhoşluğum gitmiş çakır keyif bir hal gelmişti. Toparlanıp kayalıklardaki adama doğru ilerledim. Birkaç adım kala adam "Sen de duydun mu sesi?" diye sorunca her şey daha da netleşti.

Bir çığlık atan olmuştu ve bu bir sarhoşun kuruntusu değildi. Bir seçenek daha vardı, o da iki sarhoşun ortak kuruntusu olma ihtimali ama o da çok mantıklı gelmedi o an için. Ayrıca ilk ihtimal daha heyecan vericiydi. Tam o anda o ağılamayla karışık bir ses daha duyduk. Sesin geldiği yöne koşar adım ilerledik. Çalılıklarla merdivenlerin birleştiği yerde ufak bir sote vardı, ses oradan geliyordu. Yeni ekip arkadaşşıma, sessiz, manasında işaret verdim. İzlediğim filmlerin etkisi ile olacak, el işaretleriyle, ben kontrol edeyim, dedim. O da aynı filmleri izlemiş olacak ki kendine merdivenleri siper ederek "Ben hazırım." işareti verdi.

Sessizce, tam anlaşılması için söylüyorum, avına yanaşan bir aslan kadar sessizce çalılıklara yanaştım. El yordamıyla ufak bir aralıktan çalılıkların arkasında ne oluyor diye baktım. Civardan tanıdığım üç serseri oradaydı, bir tane de yüzünü göremediğim bir kadın uzanmış ağlıyor, kendini korumaya çalışıyordu. Serserilerden iki tanesi kızı tutmaya, ses çıkmasını diye ağzını da kapatmaya çalışıyorlardı. Üçü de sessiz kıs kıs gülüyorlardı ama ağızları o kadar karanlıktı ki kahkahalarından irin akıyordu. İşte o anda içimdeki korkusuz asi dışarı çıktı, henüz ismini bilmediğim ortağıma saldırı işaretini verdim. O merdivenlerin üzerinden, ben de çalılıkların arkasından saldırıya geçtik. Çapraz saldırıya maruz kalan serseriler, kafaları güzel

olduğu için ve merdiven tarafı yüksek olduğu için olacak bana doğru yöneldiler. İki tanesi çok rahat kaçtı. Sonuncuyla göz gözeydik. Pazar günleri TRT' de yayınlanan "Western" kuşağından bir filmin içindeydim. Düello kaçınılmazdı. Düşmanım hızlı bir hareketle elini beline götürdüğünde, ben düelloyu kaybetmişim çünkü elimi belime atsam da bir şey yoktu. Nitekim öyle oldu bir yumruk attım ama bıçak darbesini çoktan yemiştim. Nakavt olmuş bir boksör gibi yalap şap yere yapıştım. Ortağım hemen başıma geldi. Beni yerden kaldırmaya çalışıyordu. Belirli belirsiz bir silüet daha görüyordum. Gözlerim iyice ağırlaştı. Üşümeye başlamıştım. Kan kokusu burnuma geliyordu. Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçmeye başlamıştı ki ortağımın o mucizevi cümlesini duydum.

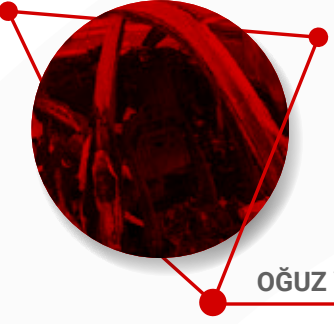
- Kalk be oğlum, bacağından vurmuş köpoğlu, bir şey yok.
- Harbi mi lan?
- Öyle bir yere attın ki kendini, atar damara denk geldi zannettim. Allah iyiliğini versin.
- Ne bileyim ağa, adamın elinde bıçak var, ayakta kalıp ikinci darbeyi almaya gerek yok, diye düşündüm.

Kalktım üstümü silkeleme bahanesiyle başka yerlerimi de kontrol ettim. Ama bacağımdaki kesik de çok ufak sayılmazdı. Ortağımla tanıştık o arada, adı Selver Seçkin' miş. Bay SS kod adı olsun, diye aklımdan geçti. Ona belli etmeden güldüm. Bu arada biz tanışırken, bu olayların baş kahramanı olan kişinin de ağlaması kesilmişti. Ortağım Selver olayı ve detayları öğrenirken, ben filmlerdeki umursamaz komiser gibi birkaç adım uzakta sigaramı yakmış onları dinlemeye koyulmuştum. Selver' le beraber yanına kadar gelip teşekkür etti. Bu arada tanıştık. İsmi Perihan Şifa' ymış. Başına ne geldiğini sizin hayal dünyanıza bırakmayacağım. Perihan' ı bizim mahallenin serserileri bıçak zoruyla gasp etmişler. Umurumda değilmiş gibi yaparken duymuştum. Güneşin doğmasına bir saat kadar kalmıştı. Yaralıydım, yorgundum ve sadece bir gün önce annem ölmüştü. Sıradan bir insan için yeterliydi bu yaşananlar. Bacağımyı sürüye sürüye yürümeye başladım. Eve gidecektim. Tam o sırada bir koluma Selver diğer koluma Perihan girdi. Eve kadar eşlik edelim, dediler. Ben de hiç nazlanmadım. Binanın kapısına vardığımızda yarım ağız yukarı buyur ettim. Beş dakika sonra salonda üç kişiydik ve ikisini yaklaşık bir saattir tanıyordum. Koltuğa uzandım, yirmi dakika geçmişti ki Perihan bir ufak leğen bulmuş içine sıcak su doldurmuş elinde bir bezle bana doğru geliyordu. Selver de

pansuman için pantolonumu çıkarmamı söyledi. Yatak odasına geçtim. Pantolonumu çıkardım, yatağa uzadım. Perihan geldi yarayı sildi. Atletten devşirme bir sargı beziyle yarayı sardı. Salona geçtik. Selver salondaki tek koltukta sızmıştı. Bir anlık boşlukla Perihan' a, istersen sen de kal ama tek yatak var, dedim. Kötü bir niyetle söylenmiş bir cümle olmadığını, 1+1 evin hepsini görmüş olan biri olarak anladı. Tebessüm etti ve "İyi olur, bu saatte dönemem." dedi. Yatağın bir tarafına o, bir tarafına ben uzandım. Yalnız uyku tutmuyordu. Ben bacağımyı bahane edip uyumamamı açıklayabilirdim ama o da uyumamıştı. Bir an, "Klişe can kurtarır." sözü aklıma geldi ve ağzımdan o sihirli sözcükler döküldü.

- Uyudun mu?
- Yok ya, uyku tutmadı. Yerimi yadırgadım sanırım.

Tam cümlesini bitirirken bana doğru döndü. Gözlerimiz öpüşmeye başladı önce. Sonra dudaklarımız birleşti. Ellerim, vücuduna hiç yabancılık çekmedi. Çok kısa süre sonra çırılçıplak ve nefes nefeseydik. Bitsin istemiyordu, bitsin istemiyordum. Ne kadar sürdü bilmiyorum, zamanla alakalı mefhumumu tamamen yitirmiştim. Sadece uyandığımda, kollarımın arasında, çırılçıplak kadife tenli bir kadın vardı. Yaşananların hiçbirisi rüya değilmiş. Perihan gerçekmiş. Tam o sırada salondan Selver seslendi; "Hadi kalk, kahvaltı hazır. Yumurtayı soğutma." Perihan, Selver' in sesiyle uyandı. Gözlerini açıp, günaydın, dedi, ufak bir öpücükle günümün aymasına sebebiyet verdi. Giyindik salona geçtik. Uzun yıllar sonra ilk kez, aile sıcaklığı olan bir sofrada kahvaltı yaptım. Kahvaltı faslı bitti. Perihan' la Selver sofrayı toparlarken, ben çayımı doldurdum, sigaramı yaktım ve balkona çıktım. Sigaramdan ilk nefesimi almıştım ki karşı binadan, Zeki Müren' in "Elbet bir gün buluşacağız şarkısı" yükseldi. Annemin en sevdiği şarkıydı. Derin bir nefes daha çektim. Her şey için sağ ol anne, dedim. O sırada Perihan arkadan kollarını belime dolamıştı. Selver de elinde fincanıyla sağımda duruyordu.

OĞUZ YALMAN // KONTRPİYE

MÜJDE BEY FEDERALLER GELDİ!

Kocası eve gelince, kadın:
-Yavaş Bey, misafirler var içeride. dedi.

Adamın canı sıkıldı.
-Kim var?

"Federaller gelmişler" derken, kadın beyinin paltosundaki tozları silkeledi. Adam evinde federallere alışkın değildi. Bildiği kadarıyla federaller de adama alışkın değildi.

İçeri salona geçti. Önce biraz hoş beşler, çay kahve kuru pasta faslı, kombi, elektrik kesintileri falan derken, Orta Karadeniz'e ait anonim bir fıkra anlattı adam. Kahve fincanını yengenin uzattığı tepsiyi bırakan Federal Ajan Dumbada söze girdi:
"Efendim, yiyip içtik şen olsun, eviniz bereketli çocuklarınız esen olsun. Bir maksadımız var elbette bu nedenle ziyaretinizi gerçekleştirdik."

Hanım lafa karıştı:
-Ne diyelim söz Allahınsa, kulun da kullanması gerekir.

Federal Zorbedel'in din bilgisi zayıf olduğundan bunun bir ayet olduğunu sandı. Ajan Dumbada Ortodoks bir aileden geldiğinden bunun bir adet olduğunu hemen kavradı. Neyse, 'bey' vazife olunduğu üzere konuya rahat dahil olabilmek için tek bacağına diğerinin altına kıvrıldı:
-Sizi dinliyorum. dedi.

Ajan Zorbedel başladı:
-Efendim, günümüz koşulları malum. Bu devirde aradığınız şartlardaki insanları bulmak oldukça zorlaştı.

"Bilmem mi beyefendi, bilmem mi" dedi Bey. İyi ki ayağını altına kıvrırmıştı. Çok daha tecrübeli çıkıyordu sesi. Ajan Zorbedel devam etti:
-Ve sizin gibiler de bu kolay bulunmayan, ender olarak varlıklarını hissedebildiğimiz insanlar.

"Eksik olmayın, eksik olmayın" dedi Bey. Niye cümleleri tekrarlıyordu? Bir şeyler aksi gidiyordu. Ama neydi neydi...

-Neyse lafı uzatmayalım, biz sizi tutuklamaya geldik. dedi Ajan Dumbada.

Yenge Hanımın da fıkra dağarcığı zayıf olduğundan, ne olur ne olmaz diye buna güldü. Ancak beyinin müptezel şaşkınlıktaki bakışlarıyla karşılaşınca durumun Orta Karadenizde geçmediğini anladı. Bu algılama süreci Bey'e de iyi geldi, zira şok anlarında kısa devre yapar beyin dili. Böyle bir tatlı ismi olabilirdi, üniversitelerin önlerinde de satılan "Beyin Dili" diye içindeki girişimci bir an alevlendi.

"Anlayamadım" dedi Bey. Anlamamıştı gerçekten.

-Anlayamayacak bir şey yok. Bize bir zanlı gerekiyor ve halkımız da sizi görmüş beğenmiş. Şimdi toplanın çünkü bizim duruşmaya ve ardından bizim nezarete istiyoruz sizi.

Hanım içini geçirdi:
-Kismetinde varsa olur, ne diyim" dedi. Bir sessizlik yaşandı salonda.

Kadın, Ajan Dumbada, Bey'e döndü.
-Hep böyleydi bu, aslında ben kardeşini sevmiştim ama o başka biriyle evlendi. Geleyim ama söyleyin, Neden ben?

-Herkes bir insanın suçunu üstüne alsın, ne çabuk temizlenir toplum hiç düşünmüyor musun? dedi Ajan Dumbada.

Bey utandı. "Gidelim" dedi.

Hanım ardından bir bardak suyu.

Dökmedi.

KAÇ GÖÇ?

Kaç göçek.
Kaç yıl geçti görsek
Bir-siz bir-biz görsek,
Beat'imın hışmından kaç ey sancı
Dostumun dostuna ne diyim bilemedim.
Baştan kabullenmeyi ben beceremedim.
Hükmünüz benden yeniktir,
Kılıncı parlayan,
Fişekli bir fetih gibidir.
Dolayısıyla kaldı
Dolaylama,
Benzersiz.
Hadi git seni gözüm görmesin.
Gözetleme kulesinedir lafım.
Birileri gibi değilmişim ben buna aldırmadım.
Göçebeymişim bunu umursamadım.
Trenlerde boş gezerim, gelip geçtikçe kendimden geçerim.
Bu sıralar iyi değilim, bir başka isminin de Ruhi olmadığı gibi.
Kelimeler kaybolarak bir yol açıyor, bir başka girdap.
Ben girdapın, girdap benim içimde.
Zaman azalıyor soktunuz gözüme.
Hikmet öldü. O kadarını biz de anladık.
Somon ekmeğin ağzı kanatması gibi hışımla attı yapamadıklarını.
Hiçbir şeyi adlandıramıyorum. Ad değişkendir aslında.
Ben de değişkenim.
Değişteyim. Danıştay gibi değiş-teyler istiyorum.
Bir tey'le değişsin bütün işler.
Ne garip durum demeyin. Kentsel dönüştüler.
Düşme elma düşme, karadır saçların.

SONER LUCAS // LUCAS KAFASI

ZAFER Mİ? YENİLGİ Mİ?*

"En azından çabaladım terimin son damlasına kadar. Hislerimin sonu gelmeyecekmiş gibi didindim. Kalp atışlarımın ritmi bile bozuldu çokça. Emsalsiz bir amacım varmış gibi kaybettim kendimi. Kimse tanıyamazdı beni. Ve tanımadı, bilmedi."

Bunlar son sözleri oldu, adını günler sonra öğrendiğim bu insanın. Herkes onu duygudan mahrum, tabir-i caizse "kütük" birisi olarak tanıdı. Hatta ortamın göbeğinde takılırdı, bilinirdi. O da ön yargı kurbanlarından diyebileceğimiz karakterde ve görünümdeydi.

Toplumun kaldıramayacağı o serseri görüntüsünden ötesini bilmedi ki kimse. Tahsil mi o da nesi, bu dövmelerle, bu saçlarla olmaz bu iş. Sen nasıl evleneceksin, dediklerini duyar gibi oldum sanki. Çoğu ebeveynin çocuğunda olmasını istediği özellikleri kendine alan, adap edep bilen ama görüntüsünden ötesine geçemeyen sadece o mu? Bugün varsin yarın şüpheli, dedi ve devam etti. Çabaladı koşturdu. Aynaya bile bakmadı. Kendini tanıyamadı ama çalışmayı bırakmadı. Bir yağmur damlası kadar yalnızdı ve sesini duyuramadı. Sadece aşıktı. Evet, bunu duymak zor gelebilir hepinize ama onun da hisleri vardı. Koşturdu sürekli, hiç görmediği babasının arkasından. Aslında babasını bulma ümidine aşıktı. Hiç sesini duymadığı, fotoğrafını bile görmediği ama bir gün bile amacından sapmadan koşturduğu babasını merak ediyordu. Hedefini bilmeden, kendi gölgesinden öteye gitmeye çalışan birisiydi o. Ama rüyalarına giren hayalini kurduğu, arkadaşlarında gördüğü o coşkulu aileye portresini istiyordu. Kadıköy' de yalnız başına yaşayan, üniversite mezunu, yabancı dili iyi olan, çalışıp kendi parasını kazanan ama hayatın zorluğundan çok aslında hiç takmadığı ama sürekli karşısına çıkan o çirkin cümlelerin hedefi olan mert bir kızdı ECE S. I.

Buldun mu bir iz, gittin mi arkasından. Uğrunda verdiğin savaşı kazandın mı, kaybettin mi bilmiyoruz. Ama emsalsiz bir amacım var, derken tüm hayatını bırakıp, yok olup gitmekse bu yazıyı yazmaktan başka bir şey gelmez elimizden.

Hiç tanımadığım bir insan hakkında yapabildiğim araştırmanın sonucunu görünce, benim de damaklarım kurudu tansiyon ve şeker oranım değişti. Yaşadığım etkileşimin tarifi olamaz. TOPLUM AMCA duymuyor ki beni. Değiştirmez bu sistemini. Burası İstanbul. Ön yargılar sistematik gereksinimler, belli hayat çizgisi, at gözlüğü... Hepsi değişmez öğelerimiz olmuş. Kim verecek hesabını? Devamı gelecek mi?

*Gerçek hikayedir.

Toplum Amca